

[Niels Westerby.]

og markant, at den vil kunne bære en positiv filosofi. Det ville nok snarere gå i den retning, at man på dette område blev negativ, blev imod de andre. Det ville sikkert udvikle sig til en form for anti-amerikansk og antisovjetisk holdning, og dette i forbindelse med trangen til at spille en stor rolle i verden ville kunne bringe et nyt usikkerhedsmoment ind i hele verdenssituationen, som på længere sigt ville være uhyrlig farligt. Det er lettere at opretholde freden i verden, når der er to centre, der afgør tingene, nemlig Washington og Moskva, end hvis der er mange centre; så bliver det hele præget af større usikkerhed og uoverskuelighed. Det, der må være Danmarks interesse, må derfor først og fremmest være at bevare freden; derfor vil jeg ikke uden videre godtage en filosofi i retning af at bygge en europæisk supermagt op.

Ministeren for europæiske markedsanliggender. (*Ivar Nørgaard*): Jeg synes, det er et særdeles hensigtsmæssigt og praktisk arrangement, at man adskiller den udenrigspolitiske og den markedspolitiske debat, sådan som det er planen under denne debat. På den anden side er det klart, at når general de Gaulle fremsætter de betragtninger, han fremsatte i går, vækker det opsigt og skaber nogen bekymring; derfor er det naturligt, at ordførerne har gjort nogle bemærkninger om denne sag, og jeg skal da også gøre nogle få bemærkninger i samme anledning.

Det er for tidligt allerede i dag at drage helt bestemte konklusioner af de Gaullés udtalelser; men man kan jo fremhæve, at der især er to ting, der præger udtalelserne: for det første, at den modstand, som Frankrig har udvist lige siden general de Gaullés berømte pressekonference i 1963, er uændret. Den er hverken blevet strammet eller slækket i de forløbne 5 år. For det andet er de argumenter og synspunkter, som den franske præsident fremfører som begrundelse for den franske modstand, de samme, som vi har hørt så ofte. Ifølge præsident de Gaulle ville det at lade Storbritannien indtræde i fællesmarkedet, ja, selv det at optage forhandlinger om det, betyde, at de seks på forhånd gav deres indforståelse til — jeg citerer:

„... alle slags kunstige særordninger, udsættelser og skinløsninger, som blot skulle tjene til at skjule ødelæggelsen af det, som er opbygget med så meget besvær og med så mange forhåbninger“.

General de Gaulle fastslår, at Frankrig ikke for tiden ønsker at optage forhandlinger med England og de andre lande, som har søgt medlemskab. Ønsker man en aftale med England, må det ske på bekostning af det nuværende fællesmarkeds samarbejde, siger præsidenten. Han erklærer sig rede til at overveje dette, hvis det er det, Frankrigs EEC-partnere ønsker. Ordene er, som man vil se, klare nok. Frankrig vil for tiden ikke acceptere forhandlinger med England om dette lands optagelse i fællesmarkedet. Trods den franske præsidents mange udtalelser om det fortjenstfulde i den udvikling, som er sket i England i de senere år, er han således ikke overbevist om, at England endnu er modent til at deltage i De europæiske Fællesskaber.

Den danske regering har imidlertid et klart indtryk af den oprigtighed og besluttsomhed, som præger den engelske regerings bestræbelser for at opnå medlemskab, og jeg tror, at det store flertal af de regeringer i Fællesskabet, som for tiden er i færd med at tage stilling til den engelske ansøgning, deler denne bedømmelse. Det er nu afgørende, hvad de øvrige fem fællesmarkedslande vil gøre og sige under de kommende drøftelser i Bruxelles. Såfremt det ikke lykkes de fem at overbevise Frankrig om, at dets indvendinger er ubegrundede, må man se i øjnene, at der vil kunne gå endnu nogle år, før der på ny kommer afgørende bevægelse i den europæiske markedsituation. Meddelelserne fra London går ud på, at den engelske regering opretholder sin ansøgning og afventer de kompetente EEC-myndigheders stilling dertil. Det er en selvfølge, at vi gør det samme. Først når vi kender den samlede stillingtagen fra alle de seks EEC-landes regeringer, vil det være muligt at bedømme, om der er opstået en ny situation, og først da vil det følgelig være muligt at tage stilling til, hvad vi fra dansk side i så fald bør gøre. Vor markedspolitiske målsætning står fast, og jeg tvivler ikke om, at det samme gælder Englands, Norges og Sveriges. Vi er alle forenet i ønsket om at gøre en ende